

SEN DUYDUN MU SUSTUKLARIMI?

Kelimeler, başıboş savruk kelimeler... İçimizin derinliklerinde sessizce bir gün meşru olmayı bekleyen, belki de hiç gün yüzüne çıkmayacak kelimeler. O, bizi söylemekten alkoyan her ne ise bir pranga gibi dolanır insanın ruhuna. Çırpındıkça batarsınız duygu selinde, battıkça boğulur, nefes alamazsınız. Düğüm düğüm olur her sustuklarınız. Bazen çaresizce anlaşılmayı umarsınız. İnsanların bakış açısını etkileyen ve ilişkileri belirleme konusunda hatırı sayılır miktarda etkisi olan şemalar girer devreye. Siz bir bakışla, gülüşle anlattığınızı sanırsınız ama doğru anlaşılıp anlaşılmadığınızdan emin olamazsınız, durum kontrolünüzden çıkar, tamamen karşınızdakinin neyi nasıl yorumladığının takdirine kalır. Oysa tek bir kelime yeter aslında ama ya insan o kelimeyi bulamazsa?

'Duyguların kontrolü', tüm yetişkinlerin övündüğü bilişsel özellik... Üzülüp de acıyı belli etmemek, kızıp da sanki hiç öfkeli değilmiş gibi yapmak, mutlu olmak ama çok da abartmamak. '-miş' gibi yaşamalar üstüne biz yetişkinlerden daha iyisi yok. Henüz yıkılmadık görünende çok ayakta da sayılmayız bana kalırsa. Bir duygunun tam içinden geçmek, o duygunun içinizden geçmesine izin vermek, sonuna kadar yaşamak... Bunu yapabilenlerin gün geçtikçe daha sağlam durduğunu görürsünüz hayatta, çünkü 'insan' olmayı anlamıştır neticede, çünkü insan dediğin yanlışlarla eğilip bükülen, kıvrılan ama kırılmayan, asla mükemmel olmayan, olmaya çalışsa da olamayan bir canlıdır tüm evrende. İşin özü, ne söylediğinden çok, neyi nasıl söylediğinden geçer, kurtuluş asla susmakta değildir oysaki.

İçtenlik en aranan ama bulunması mümkün olmayan duygu son günlerde. Siz hiç içten olmayan bir çocuk gördünüz mü? İstemediği halde yemek yiyen, sevmediği etkinlikte mutluymuş rolü yapan, arkadaşına kızıp da oyununa kaldığı yerden devam edebilen? Büyüdükçe kaybediyoruz bu yeteneği; içten olabilmeyi... Hatta onların kabul görmeyen duygularından utanıp, yönlendirmeler yapıyoruz yapmacık olsunlar diye. Oysa sevmedikleri şeyleri seviyor gibi yapmalarındansa, bunu kırıcı olmadan nasıl dile getireceklerini öğretmek de mümkün. Ama biz bilmiyoruz ki öğretilim, unutulmuş, çok eskilerde. Oysa onların dünyası

REHBERLİK POSTASI

#EğitimEyüboğlu

bunlardan ibaret, bu nedenle de kendi duygularınıza kulak vermeden, yüzeysel olarak onlara geçirdiğinizde o kadar eğreti duruyor ki anında puanınızı veriyorlar sizin, acımazsınızca, en düşüğünden. Onlarla paylaşım halindeyken bir yandan kafamızda bir takım planlar dönüyor ya istemsiz, işte orada onlarla olma çabası öyle bir sırtıyor ki hemen kendimizi ele veriyoruz.

Bir duyguyu sahiplenmek, dile dökmek bu kadar zor, bu kadar güç olmasa keşke. Yarın yokmuş gibi, hatta bir saat sonrası yokmuş gibi düşünebilse insan. Kalbini kırdığımız birini aramak için bu kadar çok hesap yapmamalı, sevdiğini söyleme cesareti bulamadığından susmak için bu kadar bahane bulmamalı, yanlışla yanlış demek bu kadar korkutmamalı bizi. İnsan önce kendisiyle yüzleşmeli, kendine itiraf etmeli bazı şeyleri. 'Kendine bakma' sanatıdır bunun adı, içine. Hatalarınla, kaygılarınınla, korkunla, sevginle nefretinle yüzleşme. Üniversitede çok değerli bir hocam 'dilerim ki hiç kimse aynasız kalmasın' derdi. Siz aynaya baktığınızda hangi kişiyi görüyorsunuz? Birinin karısı-kocas, babası-annesi, patronu-çalışanı ve daha niceleri dışında? Tüm sıfatlardan, belirtili isim tamlamalarından kurtulduğunuz şekilde kaldığınız yalın halinizle, siz kimsiniz, hangi duygudasınız? En son hangi duygunuza ketlemeden dışa vurdunuz? Yoksa siz de 'ben mantık insanıyım' fikri ile kendini kandıranlardan mısınız?

En sevdiklerinizi düşünün, vazgeçtim, sadece en sevdiğinizi, üstelik kimseye söylemek zorunda da değilsiniz, onu derinden inciten herhangi birisi ya da bir durum olduğunda da aynı soğukkanlılıkta mısınız? Hiçbirimiz demir lady- iron Man ı oynamak zorunda değiliz, olmamalıyız. İlk olarak kendimize bunu yük etmemeliyiz. Duygusal insanları zayıf olarak nitelendirmeyerek başlamalıyız işe, onlar aynı zamanda gözyaşını görebilen insanlardır. Aksine duygusunu bağıra çağıra dışa vurmaktan korkmayan insanlardır. Onlar her gece çocuğunu uyuturken onu ne kadar sevdiğini söyleyebilen, bunu ertelemeyen, yeri geldiğinde ilişki içinde şiddetli tartışmalar yapabilen ve aynı zamanda çözüm de bulabilen- çünkü tartışma çok değerli bir çözüm arayışıdır- yeri geldiğinde tüm siyahların içinde tek beyaz kalabilme cesaretini gösterebilen kişilerdir. Kıymetleri pek bilinmez.

REHBERLİK POSTASI

#EğitimEyüboğlu

İşte bazen de hiç umulmadık yerlerinden vurulur böyle insanlar, tam da duygularından. Anlatacak niceleri varken, daha çok suskun kalarak konuşurlar. Sonrası bir gürültülü sessizlik, dipsiz bir çığlık. Bazen canları yanar, gülümserler, kimse anlamaz. Bakışlarında taşır tüm hüznü, gözlerine bakabilme cesaretiniz olursa görürsünüz. Yaptığı bir jestle iletir karşısındakine duygusunu, anlaşılmasını bekler, çünkü bir şey onu susturmuştur.

Tüm bu içe dönüş halini, Sami Paşazade Sezai 'Sergüzeşt' adlı romanında şöyle ifade eder; 'Ağlamak uğradığımız felakete karşı vücudumuzda kalan son direncin bir feryadıdır. Ağlayamadığımız zamanlar ise bizde o gücün tükendiği zamanlardır ki, onun yerine geçen sessizlik en şiddetli acıya eşdeğerdir'. Sanki her insana hayatı boyunca düşen bir gözyaşı miktarı vardır ve sen onu tüketmiş gibi hissedersin, sonrasında hiçbir şey şaşırtmaz olur seni, yorumların biter, kelimelerin tükenir, kendini ifade edecek yeterli güçlü sözcük bulamamaktan korkarsın çünkü. Dilinin sustuğuna, kalbin saatlerce konuşur durur. İnceldiği yerden değil de sağlamlığına en çok güvendiğin yerden kopmasıdır hayal kırıklığı, bir ağacın suküneti sarar ruhunu, oysa ne çok kelime gelir gider sesinin kıyısından... Elde avuçta susmak ve anlaşılmayı ummak kalmıştır. Dingin bir akşamüstü, yorgun düşmüş kalbinle, hayatı sonsuz seyre dalarsın.

Çevrenizdekilerin sessizliğini duymanız umudu ile...